

af med Pengene nu eller senere. Ganske vist tilføjede han senere, hvad der stred herimod, at vi ikke behøvede at gaa alt for rask frem. Nej, vi kunne overhovedet ikke gaa raskere frem, end vi have Midler til. Vi maa paa ethvert Punkt forsøge at standse ogsaa med disse Udgifter, naar vi blot ikke komme udenfor Loven, og det sagde jeg jo allerede fra første Færd af, at det maatte man selvfølgelig ikke. Men ellers maa vi, som sagt, gøre alt for at standse med Udgifterne, fordi vi ingen Midler have, fordi det er lidet rimeligt for Staten i Øjeblikket at søge mere ekstraordinær Hjælp, end den paa nogen Maade behøver. Men der skal altsaa Dækning til for de store Udgifter, som Forsvarslovene have forarsaget, og som i dette Øjeblik forværre vor finansielle Stilling ved de mange Penge, der skulle skaffes til Veje. Det er sikkert nok.

Jeg vilde gerne sige et Par Ord endnu om Bankgarantien. Den er nævnt fra mange Sider og ogsaa fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Ogsaa han sagde, at det var Bagklogskab, naar man nu behrejder Vilhelm Lassen hans Stilling den Gang. Det kan ikke nytte at disputere meget derom. Min Opfattelse er den, at der hvilede paa Finansministeren et Ansvar. Ingen anden end han var pligtig til at skaffe, om ikke en aldeles nøjagtig Undersøgelse, saa dog en saadan, at han nogenlunde kunde sige Rigsdagen, hvad den risikerede, hvad Lovgivningsmagten risikerede ved, hvad han fik den til at gøre. Det var han efter min Mening pligtig til. Og naar det ærede Medlem fra Æbeltoft siger, at det kunde ingen vide noget om, ikke en Gang de kyndige Bankmænd, saa sætter jeg derimod: Jo, det vidste de kyndige Bankmænd mere om, end de meddelte Vilhelm Lassen. Men det bør ikke ske for en Finansminister. Han sidder i en Komité af Bankmænd og faar ikke at vide, hvad de vide, men det burde han have haft at vide, inden han gik til Rigsdagen. Det ærede Medlem fra Æbeltoft vil derfor, trods de Lovord, han, ligesom for Resten ogsaa jeg, har ødslet paa Vilhelm Lassen, ikke kunne lade være at give mig Ret i, at Vilhelm Lassen i det Øjeblik ikke var sin Stilling voksen. Det er min Mening, og det maa ogsaa være det ærede Medlems Mening. Han saa ikke gennem det, som Bankmændene vidste, skjulte, og hvad der i Virkeligheden laa bagved det, de forlangte og krævede af Staten. Da han i Loven foreslog en Garanti paa indtil 10 Mill. Kr. — jeg har naturligvis

ikke sagt, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) bemærkede, at Statens Andel i Garantien vilde blive de 10 Mill. Kr. — og altsaa gik med til dette, troede han, at denne Garanti intet betød af finansiell Art, som kunde veje noget for Staten. Men en Finansminister, som havde været sin Opgave voksen, vilde have forstaaet, at en saadan Statsgaranti paa indtil 10 Mill. Kr. ikke var uden Betydning. Men saa skjuler det ærede Medlem fra Æbeltoft ganske i sin Betragtning, at Vilhelm Lassen gik langt videre end til denne Del af Garantien. Han udvidede den uden Skygge af Bemyndigelse, og det hviler ret haardt paa os i Øjeblikket, ikke fordi vi ere juridisk bundne derved, men fordi det dog altid gør Forhandlingen med Bankmændene noget vanskeligere, ikke mindst af den Grund, at ærede Medlemmer af dette Ting delvis have tiltraadt denne Opfattelse, og at et Lovforslag, som udvidede Garantien, er vedtaget her i Tinget — ganske sikkert med Modstand fra forskellige Partier, men dog vedtaget her i Tinget. Det kom ikke videre, blev altsaa ikke Lov; det standsedes, ved at det ikke kom til første Behandling i Landstinget, men det er i dette Øjeblik vedtaget her i Tinget. Det gør ikke Finansministerens Forhandling med Bankerne lettere, end den er.

Jeg sagde, at det undrede mig, at det ærede Medlem ikke havde gjort noget ved Sagen, mens han var Finansminister, og han svarede dertil, at han kun havde været Finansminister i 2 Maaneder og ikke i 14 Maaneder. Jeg skal dertil sige, at han som Konseilspræsident efter min Mening havde en rimelig Indflydelse paa sine Ministres Optræden i saa store og vigtige Sager. Jeg kan ikke fritage ham for Ansvar, naar han sidder som Konseilspræsident, og der er en saa stor Sag for, at han da ikke forhandler om den paa en saadan Maade med sin Finansminister — hvis Kapacitet jeg ikke har nægtet —, at der kommer noget ud af den. Og naar vi endelig skulle komme ind paa det ærede Medlem selv alene, saa har han jo været Finansminister fra 14. August til 28. Oktober, og med den Kundskab og store Indsigt i saadanne Forhold, som jeg virkelig indrømmer, at han raader over, synes jeg, der havde været Tid nok for ham til at tage Sagen op til mere indgaaende Forhandling; end han gjorde. Thi saa vidt jeg har kunnet erfare i Finansministeriet, har han slet ikke aabnet nogen Forhandling med Bankerne paa dette Punkt. Det er